

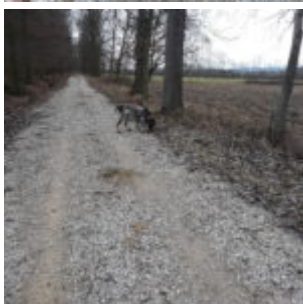
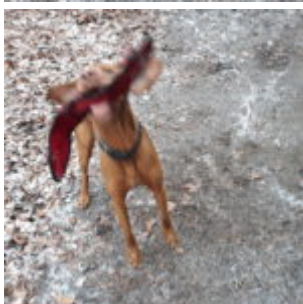
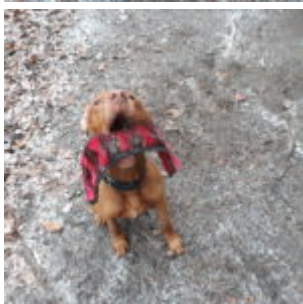
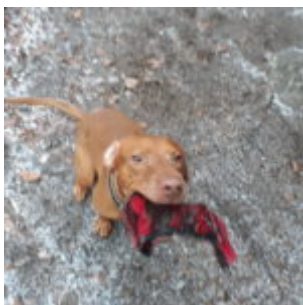
Omlouvám se za tenhle infantilní nadpis, ale ono to má dlouhou historii.

A než začnu vyprávět, kde jsme se potulovali, tak to trochu objasním. Brtník je člověk, kterej nic nenechá tak, jak má být. A já to už od něj nasosala taky, takže nikdo a nic se u nás nejmenuje tak, jak se oficiálně jmenuje. No a někdy dojde i na města, že jo. Takže zkrátka neexistuje Mníšek pod Brdy, alebrž Mníšek bez potprdy ☐ ☐ ☐ . To je prostě Brtník ☐ . A tenhle název se mi tak dostal pod kůži, že když jsem kdysi dávno sháněla nějaký kontakt na firmu v Mníšku a volala jsem na info linku, povídám tý paní “Dobrý den, prosím, byla byste tak hodná a mohla mi zjistit telefon na firmu xy sídlící v Mníšku bez potprdy?? ” ☐ ☐ ☐ V tý samý vteřině mi to došlo a..... hele z telefonátu už pak nebylo nic, ozval se tupý úder, jak hlava dopadla na dřevo a plakala jsem s hlavou na stole značnou dobu. Číslo pak musela zjistit kolegyně. No. Takže tak.

A pro sobotní výlet jsme si vymysleli, že se podíváme právě do Brd, kde to vůbec nemáme vlastně prozkoumaný. A plánovaným cílem se stala rozhledna na Studený vrch. Směr Hostomice. Enemže vyrazit z Hostomic by bylo moc Pražácký, páč to je kousek. Takže to vezmeme odjinud z nějaký malý vesničky u lesa. A tou se stala vesnička s názvem Podbrdy /neboli BezPotprdy ☐ ☐ / . Zaparkovali jsme u místní hospody, což se pozdějš ukázalo jako velmi strategickej tah.

A vydali jsme se směr les. Za posledním domkem dostali čoklidi volno a šlo se. A šlo se společně, protože madáme si i pro tenhle den nainstalovala do hlavy mozek a vědomí, že patří k nám . Jen všechno potřebovala pochopitelně podrobně zkoumat a tak jsem jí u páníčka vymohla trochu větší svobodu, než kterou ji jinak dopřává. Páč kdo je hodnej.... že jo.... ten má ty výhody a výsady. V batohu sice sídlily balonky, ale já s sebou taky vzala do kapsy smotanýho přejetýho skunka ☐ . Jeden z vánočních dárků. Je to prostě výborně placatý, dá se o to skvěle přetahovat a uprostřed je pískadlo, takže když za to pes chňapne vydává to pochopitelně úplně debilní zvuky. Tali drapla skunka pod stromkem, ten vydal debilní zvuk a ona se radši pro jistotu odtáhla, tak jsem jednak chtěla, aby si na něj zkusila opravit názor a druhak chtěla dát do hry taky něco jinýho než balonky. Rumíček byl ze skunka nadšen, metal si ho nad hlavou, lítal s ním prostorem a dožadoval se, aby mu byl házen.

Brdy bez potprdy :-D

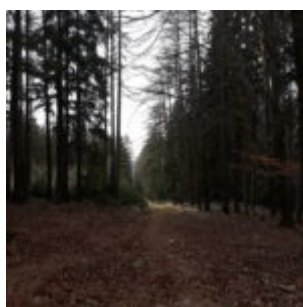
Tali byl drahej skunk ukradenej a radši si šmejdila podél cesty. A taky na louce - neb se mi

dařilo Brtníkovi vysvětlit, že když je na příjmu, měl by jí to dopřát.

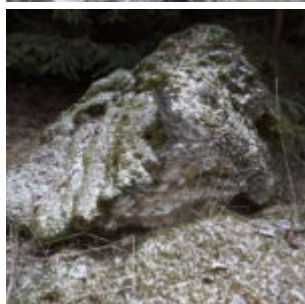
Zpočátku vede cesta podél lesa a kousek za posledními domky se připojí už na turistickou cestu. Hnedle podél potůčku

začne cesta pozvolna stoupat vzhůru a pak už jdete vlastně jen do kopce. Moc hezký lesy tady mají, opravdu.

Brdy bez potprdy :-D

Tady určitě bydlej trpajzlíci!

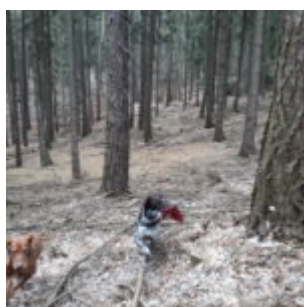
A rostou!

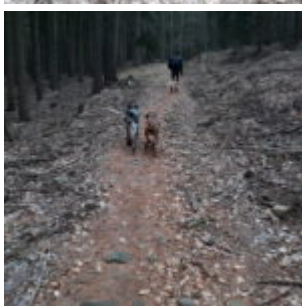
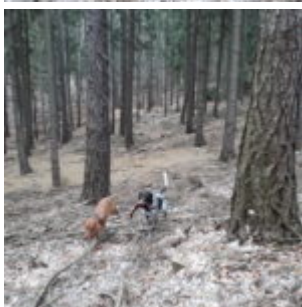
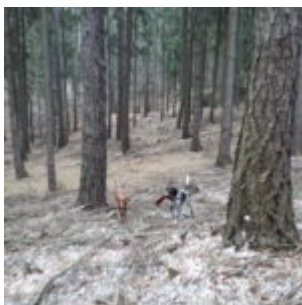
Některý tak jako i zajímavě barevný ☐

Brdy bez potprdy :-D

A jak se dalo očekávat nikde nikdo. Měly jsme zdejší hvozd úúúúplně a jenom pro sebe. Začalo lehoulince sněžit, bylo ticho... dokonalá vánoční krása. A psejci si rotovali prostorem a protože Tali dostala tu důvěru mohli si oba!! zaběhnout i na kraj lesa. Měla jsem radost z toho, že to pometlo flekatý slyší i na hezký oslovení Talinkoooo a ne jen na strohý povelování. Je vám jasný asi všem, že se mi duše pěkně tetelila. A zvlášť poté, co se mi ji podařilo zaujmout milým skunkem a dala se do hry taky. Od tý si Rumíček dával na skunka pořádnýho pozóra! ☐

Došli jsme až na křižovatku s Knížecí cestou, která nás měla nasměrovat na rozhlednu Studený vrch. A tam jsme se zadumali, protože ono už bylo tak nějak hodin a..... byl to ještě pořádný kus cesty tam a potom tím pádem to stejný zase zpátky a jaksi ta tma asi nepočká, že jo..... tak jsme nejdřív jakoby vyrazili a pak si to rozmysleli s tím, že to přehodnotíme a půjdeme teda na Stožec, kterej je přeci jen kapek blíž.

Nešlo tentokrát o kilometry, počítali jsme s tím, že to bude velkovýlet, alébrž šlo o čas, kterej nám nějak ušel. Na tohle to chce dorazit sem mnohem dřív. Takže to necháme na příště a prostě si to stříhnem jen na ten Stožec a bude to na pohodu. A bylo. Totálně na pohodu. Protože prostě když Tali funguje, je to opravdu suprový. Pobíhá si kolem, zkoumá, nevzdaluje se, vy ji nemusíte furt stahovat zpátky, povelovat nic, prostě si jen jistíte - stejně jako u jinýho psa - kde se pohybuje a jaká je situace kolem nás. A nemusíte být napnutý a ve střehu. To je vám úlevička. A taky radost, protože - to je jasný, že ani jí pak není příjemný, když je furt pod dozorem. Stoupali jsme a stoupali a blbli si s ohařiskama. Tak to je to, jak to

potřebuju mít. Nic neřešit a jen tak si být a hlavně radovat se z toho, že jsme všichni takhle pospolu a venku. Jaká to krása!

Když jsem pro nás z batohu vytáhla jablíčka, měli jsme ty úúúúúúplně nejvzornější ohaře, co svět může nosit ☐ ☐ . Už se mi podařilo Tali naučit na odměňování z pusy a tak jsem teď měla vedle sebe ne jednoho ÍPO psa, ale hnedle dva ☐ ☐ . Stejně tak bylo o kousek dál moc fajn, když jsem se jim schovávala za stromy a hledal mě nejen Rumíček, ale i ta koza flekatá a radovali jsme se společně, když mě přepadla. Víte, jak si tohle užívám?? Byla jsem celý život zvyklá takhle se psy fungovat. Tedy být pořád s nimi v kontaktu i když měli velkovolno. Společně si hrát a blbnout bez ohledu na to, kde se nacházíme. S odchodem Bubi a příchodem Tali tohle přestalo. Úplně. A když je mi teď toho občas na chvíli znovu dopřáno, jsem nadšená. Takovej malej dárek. Opetlenej tím, že celou cestu pořád drooooooboulince, trošilinku sněžilo!! To bylo!!

Vystoupali jsme nahoru a po Hřebenový cestě došli až na Stožec, kde je malý odpočinkový altánek. A! To je přesně to místo, kde si dáme piknik. Poslední zbytek salátu a řízků. Pro nás. Pro ohaříky žužlací pásky, vecky a jablíčka. Altánek je umístěn na plácku v převážně bukovém lese.

Když jsme docházeli, akorát odtud odjížděla skupinka kolistů. Paráda! Tzn. nikde nikdo a

máme to pro sebe. Brtník chtěl Tali kšírovat, ať ji furt nemusí nahánět, ale opět se mi zadařilo mu vysvětlit, že dneska není koho nahánět, že je tady Tali s námi. A opravdu i byla. Oba fásli svůj žužlopásek a Tali se svalila do listí na lehký poprašek sněhu. Rumíček si žužlal ve stoje. Nejní prej primitiv ☐ . My si taky při tý konzumaci radši postáli, páč teplo vyloženě nebylo ☐ . Tali s námi zůstala i poté, co oba dožužlali svou porci. Poté došlo na ty veky, což je vyloženě ohaří delikatesa - teda aspoň podle Taliprtky. No a když jsem vyndala jablíčko, toooo už byly teprv další Vánoce!! ☐ Protože jsem ho zapoměla naříznout, musela jsem ho roztrhnout růčo, což byla docela práce. Ale nechtěla jsem jim dát hned každému jedno jablíčko. A dobře jsem udělala. Protože o chvíli později jsem slyšela hlasy a zaregistrovala dva příchozí turisty. A byla připravená na to, že Tali zase bude chtít hlídat, jako tuhle na Okoři. Dobře jsem se připravila, takže jsem okamžitě zareagovala. Tali poslechla a odměnou jí bylo právě to, že dostala další půlku jablíčka. Pak už si turistů nevšímala.

A tu jsem do hry dala znovu onoho přejetýho skunka. Zavolala jsem na ní a hodila to do výšky. To ona miluje, lovit cosi ve výškách. Drapla skunka a dala vítězný kolečko. A já..... na ni tvrdě zaútočila ☐ Jéééééééé to je vonooooooooooooo hýkla a dala se do tryskání koleček a já ji honila bučinou sem a tam jak nadmutou kozu. Rumíček se přidal a tak jsme tam byli jak tři no tři idioti ☐ . Já vám asi nedokážu popsat ten úžasnej pocit, když se daří si s Tali hrát takhle hodně v terénu. Ona teď byla úplně jak urvaná ze řetězu. Mlátila se nadšeně skunkem po makovici, hlučela, tryskala a měla strašnou radost. Úža, úža to bylo. To jsou momenty, který vás s tím čoklem spojujou a kterých mi nešlo a nešlo dosáhnout v takovýchhle místech. Doma, na zahradě, pak třeba i na louce - to jo, ale takhle v terénu, v lese, na mýtině, kde je plno pachů, všech možnejch zajímavostí? Ani náhodou!

Byla z toho stejně nadšená jako já a tak si drapla milýho skunka a nesla ho hrdě dál, poté, co jsme se vydali na zpáteční cestu. K velkému zklamání Rumíčka. Už cestou nahoru jsem mu občas s dovolením skunka odebrala, šla ho Tali schovat a pak ji poslala hledat. Když ho našla, pochopitelně si ho nějakou dobu chvilku nesla a pak ho nechala někde ležet protože jí do nosu cvrknul nějaký pach. To pak byla Rumouškova chvíle. Pro skunka si doběhnul a zase jsme řádili spolu. Teď se ovšem Tali nehodlala skunka vzdát - poté co s ním řádila tak mohutně u altánku se pravděpodobně velmi skamarádili ☐ ☐ . A to bylo Rumíčkovi velkolíto. A.....tak jsem sáhla do kapsičky u batohu a vytáhl Číkita - neboli gumovej oranžovej balonek Chuckit, kterej jako jedinej odolává Talidestrukci. Báječně skáče a odskakuje do stran.

Jejdáááá, to bylo radosti. Číkíta už Rumíček dloouho neměl ve hře a teď měl radost, že za ním může skákat přes příkop u cesty, lítat do lesa a..... taky si ho pouštět po cestě, protože ta šla celou dobu s kopce. Tali si nesla milýho skunka relativně dlouho v hubě a byla na něj hrdobec. Občas ji bylo , pravda, nutno připomenout, že ho někde nechala, ale jinak ho nesla fakt docela dlouho a i se o něj starala. Ovšem jen do momentu, kdy zjistila, čím, že se to už delší dobu zaobírá Rumíček. "Vooooon ma Číkítááá!" Hrklo to v ní a skunk byl zapomenut. Je možný, že o tohle i Rumouškovi v podstatě šlo, protože netrvalo dlouho a došlo k hladký výměně. A Tali byla nadšená, že může skákat jako blázen za Číkítem. A my si bojovali s Rumíčkem o skunka.

To nám ta cesta supr ubíhala. Po nějaký době jsme odebrali Číkíta i skunka a šlo se jen tak. A bylo moc fajn prostě jít JEN TAK. A nemuset bejt napnutej jak guma od trenclí z toho, co bude Tali vyvádět. Páč prostě ona šla i nadále s námi. Tak jako normálně. Ano v jednu chvíli se zasekla v pangejtu a bylo tam cosi velezajímacího, ale toho jsme využili k tomu, že jí vezmem kramle. A co myslíte? Povedlo se nám to? ☐ ☐

Jsem moc ráda za to, že ne. Stejně tak jsem ráda za to, že pak páník dal na moje slova a když jsme sešli zpátky dolů na cestu vedoucí k vesnici, nechal ji zkrátka být, jako kdyby to byl Rumíček. A to i přes to, že si zaběhla z cesty na louku. Nešla tam totiž dělat nic jinýho, než zkoumat místní myšodurky. Věc, která jí baví maximalisticky. A protože je už schopná při tom i vnímat, nevidím důvod jí to nedopřát bez toho, že jí do toho budeme neustále vstupovat, když stačí na konci louky hvíznout a ona běží.

U prvního domku..... no domku..... spíš tak mexická vesnička nějakýho místního zbohatlíka to byla ☐ ☐ , na nás "napochodoval" místní ochránce zákona. Asi tak dvěstěgramovej jorkšíř ☐ . Oč menší, o to zuřivější. A čelisti měl vysunovací jak Vetřelec ☐ . Tali přišla dobrotivě k plotu pozdravit a milej obránce tvrdě ☐ zaútočil. Tali se na nás zhnuseně podívala a vypadalo to, že se pozvrací ☐ . Bylo to ftipný. Jen jako situace samotná. Nemám nic proti malým hlídačům pozemku, vůbec. Bylo to jen komický, jak ona se zatvářila a navíc v kontrastu s tím, že na vedlejším pozemku hlídal obří leonberger. Ten jen zvednul hlavu a s výrazem: "Jo, to sou ti co už tady jednou šli." , se ani nezvednul.

Došli jsme k rybníčku, či spíš jezírku, páč v něm byla neuvěřitelně čistá voda a tam jsme Tali zlobili tím, že jsme všichni tři obíhali jezírko, aby nás musela honit. Moc jí chudeře

nedocházelo - i když jsme jí tu možnost nabídli - že by mohla běžet na druhou stranu. ☐ Ale tak s mozkovou nedostatečností toho mnoho neuděláte. A jak to tak bývá..... člověk se nemá smát bližnímu svému. Je to hřích a ten bývá potrestán. A tak i tentokrát.

Páč jsme došli k autu, Brtník vytáhnul klíč a..... a prt. Klíč který je na baterku a auto odmyká si ani neškytnul. Další pokus, další a bylo to jasný. Máme průšvih. Protože ty nový auta prostě neznaj normální klíč. Voni maj čudlik místo klíče. Ten klíč samotnej je vám v podstatě na nic. Nebo teda k tomu, že se můžete do auta "vloupat" dveřma u řidiče, ale nenastartujete. Bezva. Bylo docela dost hodin, my čekali návštěvu Dennyky a stáli jsme hodinu cesty od domova u auta, který nám bylo k ničemu. A to jsme prosím měli i další baterku do klíče. Takhle prosíraje Brtník je! Ovšem ani její výměna nám nepomohla. Vypadalo to bledě. Tou dobou šel kolem starší pán s kočárkem, kterýho zaujali ohařiska a který mě nabádal, jen ať je nechám a na moje upozornění, že rádi nakukujou do kočárku pravil, že to je naprosto v pořádku ☐ . Pomudlal si je a vyslechl, co to tam provádíme. To už přišla i jeho paní a vedla druhýho vnoučka, který už byl za pěšáka. Opět došlo k družbě a poté oba odešli. Nám se stále nedařilo auto přimět ke spolupráci a tak jsem vzala baterku do klíče a vydala se do hospody.

Což byla překvapivě budova u který jsme parkovali - jak mě upozornil ten starší pán, když jsem se ho ptala, zda je tady někde poblíž hospoda. Ona ta budova tak zpočátku totiž nevypadala, spíš jako ten obecní úřad. V hospodě byl obří labrador a..... zase ten starší pán ☐ (kudy se dostal dovnitř mi došlo až zpětně, v ten moment to pro mě bylo zjevení ☐) Odebral mi baterku s tím, že ji zkusíme nahřát na kamnech. Říkala jsem, že má drahá půl už baterku zahřívala třením. Na to pán kontroval, že třel málo ☐ k pobavení nás ostatních tam. Barman na můj dotaz, zda by se tu ta baterka nějaká nedala sehnat, něco zamumlal a zmizel. Po nějaký době se vrátil a smutně pravil, že nic nenašel. Tak jsem poděkovala, vzala baterku a šla zpátky k autu.

Tam jsem ji vrazila Brtníkovi a to už tam byl zase ten starší pán, který se tak záhadně vždycky zjevil ☐ a přivedl s sebou zetě a dceru (nebo snachu a syna, to nevím jak to bylo správně) a s nima i klíč ve kterým, byla taky baterka. Že to prohodíme a vyzkoušíme. Rozebraly se oboje klíče, prohodily se baterky a auto se odmítlo zapojit do debaty. Eeech? To už přišel barman, taky třímal klíč a tak se taky rozebral a zkusilo se a zase nic. Tak to už bylo jasný, že máme fakt smůlu. Byla jsem ráda, že se Brtníkovi v mezičase podařilo nacpat

